

Arrest

nr. 322 888 van 6 maart 2025
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot de afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden akte, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [B.H.]

Voornaam: [A.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [M.]

Nationaliteit: Algerije

*Alias [H.A.], geboren op [...], onderdaan van Algerije
[H.A.], geboren op [...], onderdaan van Algerije*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene werd geïdentificeerd als zijn nationale overheden als [B.H.A.], geboren op [...] te [M.], onderdaan van Algerije.

- ☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Op 05.10.2023 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 9 maanden met uitstel 5 jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 3 augustus 2023 werden heterdaad vaststellingen verricht van 2 transacties, waarbij betrokkene aan 2 afzonderlijke afnemers cannabis evenals cocaine verkocht.

In het kader van een gecoördineerde actie omwille van drugoverlast in een druggevoelige omgeving werd omstreeks 16.25 uur in de Sint-Elisabethstraat vastgesteld dat er een uitwisseling plaats vond tussen betrokkene en een man, die rook aan hetgeen hij ontving van betrokkene en vervolgens iets teruggaf. Onmiddellijk na deze transactie maakte betrokkene contact met de bestuurder van een voorbij rijdend voertuig, waarin hij als passagier instapte. Het voertuig parkeerde zich iets verder en werd alsdan gecontroleerd. De bestuurder gooide een gebruikshoeveelheid cocaïne van 0,29 gram door zijn raam op straat. Betrokkene gooide geld en verdovende middelen weg achter zijn passagiersstoel, meer bepaald 4,37 gram hasjes, 5,33 gram hasjes, 0,51 gram cocaïne en 100 euro. De afnemer verklaarde 5 gram hasjes voor 30 euro hebben gekocht van betrokkene, die tekenen naar hem had gedaan.

Deze feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid in hoofde van betrokkene. Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden, wat een ernstig gevaar betekent niet alleen voor de openbare gezondheid, maar in het bijzonder voor de openbare veiligheid. De handelwijze getuigt eveneens van een misprijzen voor andermans fysieke integriteit. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Op 05.02.2024 werd betrokkene gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij werd geïnformeerd omtrent zijn administratieve situatie. Betrokkene was gedurende het gesprek verbaal agressief naar de terugkeerbegeleider toe, wat een gesprek bemoeilijkte. Betrokkene verklaarde in 2018 Algerije te hebben verlaten. Hij reisde doorheen Italië, Duitsland en Nederland om uiteindelijk in juni 2023 aan te komen in België. Tijdens zijn vorige detentie verklaarde hij aan de terugkeerbegeleider dan weer Algerije te hebben verlaten en via VK en NL te zijn toegekomen in België. Wat een tegengestelde verklaring is.

Hij gaat niet akkoord met een terugkeer naar Algerije. Hij wil terugkeren naar Nederland omdat hij naar eigen zeggen daar over een "verblijfskaart" beschikt. De terugkeerbegeleider confronteert hem met het feit dat dit geen verblijfskaart betreft. En zijn verzoek tot internationale bescherming in Nederland negatief werd afgesloten. Betrokkene heeft in het verleden reeds de kans gehad om terug te keren naar Nederland met een Dublinbeslissing. Maar hij liet het na om in Nederland te blijven, aangezien hij kort deze beslissing aangetroffen werd op het Belgische grondgebied.

Hij verklaarde een partner te hebben van de Bulgaarse nationaliteit ([S.P.]) en een zoon ([H.A.]) in België te hebben. Nadien vertelt hij dat zijn zoon en partner een maand geleden terugkeerden na Bulgarije. Na zijn detentie wil hij daarom terugkeren naar Bulgarije. Hij geeft aan geen familie in België te hebben. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden waargenomen.

Wanneer betrokkene gevraagd werd naar eventuele medische problemen die hem zouden belemmeren om te reizen en/of terug te keren naar zijn land van herkomst laat hij littekens zien. Betrokkene wordt tijdens dit onderwerp opnieuw verbaal agressief. Betrokkene brengt geen medische attesten bij om zijn medische verklaringen te bewijzen. Een loutere bewering een verwijdering niet verhinderen.

Betrokkene wil niet terugkeren naar Algerije omdat vader overleden is en hij er geen familie meer heeft. Op eerste zicht houdt deze verklaring geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Betrokkene verzocht internationale bescherming in Nederland. Uit het Dublin-akkoord blijkt dat de procedure in Nederland reeds negatief afgesloten werd.. Daarenboven heeft betrokkene nagelaten bij een voorgaande invrijheidstelling dd. 05.10.2023 waarbij hij de mogelijkheid had obv het overdrachtsbesluit aan de verantwoordelijke lidstaat, nl. Nederland, zelfstandig terug te keren naar Nederland teneinde een nieuw verzoek in te dienen indien hij nieuwe elementen had, doch dit duidelijk naliet. Uit het voorgaande blijkt dat zijn vrees dus niet aannemelijk bevonden werd en er ook geen nieuwe elementen werden aangebracht.

Hij wil terugkeren naar Bulgarije om herhenigd te kunnen worden met zijn partner en kind. Betrokkene kan steeds vanuit Algerije trachten zijn verblijf in Bulgarije in regel te stellen door bijvoorbeeld gezinshereniging aan te vragen. Indien hij gemachtigd wordt tot een verblijf in Bulgarije, kan betrokkene steeds terugkeren naar Bulgarije.

Voor nu, zitten er in het dossier geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Algerije een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderings-beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds juni 2023 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene staat gekend onder verschillende aliassen. Zo is hij in de gevangenis gekend als [H.A.]. Een andere alias is [H.A.], geboren op [...], onderdaan van Algerije. Betrokkene werd geïdentificeerd als [B.H.A.], geboren op [...].

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit het vingerdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene internationale bescherming verzocht in Nederland (Ter Apel op 17.05.2022 en 27.03.2023). Uit het Dublin-akkoord (o.b.v. artikel 18.1.d) blijkt dat de procedure in Nederland reeds negatief afgesloten werd. En zijn vrees dus niet aannemelijk bevonden werd.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Op 05.10.2023 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 9 maanden met uitstel 5 jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 3 augustus 2023 werden heterdaad vaststellingen verricht van 2 transacties, waarbij betrokkene aan 2 afzonderlijke afnemers cannabis evenals cocaine verkocht.

In het kader van een gecoördineerde actie omwille van drugoverlast in een druggevoelige omgeving werd omstreeks 16.25 uur in de Sint-Elisabethstraat vastgesteld dat er een uitwisseling plaats vond tussen betrokkene en een man, die rook aan hetgeen hij ontving van betrokkene en vervolgens iets teruggaf. Onmiddellijk na deze transactie maakte betrokkene contact met de bestuurder van een voorbij rijdend voertuig, waarin hij als passagier instapte. Het voertuig parkeerde zich iets verder en werd alsdan gecontroleerd. De bestuurder gooide een gebruikshoeveelheid cocaine van 0,29 gram door zijn raam op straat. Betrokkene gooide geld en verdovende middelen weg achter zijn passagiersstoel, meer bepaald 4,37 gram hasjesj, 5,33 gram hasjesj, 0,51 gram cocaine en 100 euro. De afnemer verklaarde 5 gram hasjesj voor 30 euro hebben gekocht van betrokkene, die teken naar hem had gedaan.

Deze feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid in hoofde van betrokkene. Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden, wat een ernstig gevaar betekent niet alleen voor de openbare gezondheid, maar in het bijzonder voor de openbare veiligheid. de handelwijze getuigt eveneens van een misprijzen voor andermans fysieke integriteit. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Op 05.10.2023 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 9 maanden met uitstel 5 jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 3 augustus 2023 werden heterdaad vaststellingen verricht van 2 transacties, waarbij betrokkene aan 2 afzonderlijke afnemers cannabis evenals cocaine verkocht.

In het kader van een gecoördineerde actie omwille van drugoverlast in een druggevoelige omgeving werd omstreeks 16.25 uur in de Sint-Elisabethstraat vastgesteld dat er een uitwisseling plaats vond tussen betrokkene en een man, die rook aan hetgeen hij ontving van betrokkene en vervolgens iets teruggaf. Onmiddellijk na deze transactie maakte betrokkene contact met de bestuurder van een voorbij rijdend voertuig, waarin hij als passagier instapte. Het voertuig parkeerde zich iets verder en werd alsdan gecontroleerd. De bestuurder gooide een gebruikshoeveelheid cocaine van 0,29 gram door zijn raam op straat. Betrokkene gooide geld en verdovende middelen weg achter zijn passagiersstoel, meer bepaald 4,37 gram hasjesj, 5,33 gram hasjesj, 0,51 gram cocaine en 100 euro. De afnemer verklaarde 5 gram hasjesj voor 30 euro hebben gekocht van betrokkene, die teken naar hem had gedaan.

Deze feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid in hoofde van betrokkene. Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden, wat een ernstig gevaar betekent niet alleen voor de openbare gezondheid, maar in het bijzonder voor de openbare veiligheid. de handelwijze getuigt eveneens van een misprijzen voor andermans fysieke integriteit. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de

maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds juni 2023 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene staat gekend onder verschillende aliases. Zo is hij in de gevangenis gekend als [H.A.]. Een andere alias is [H.A.], geboren op [...], onderdaan van Algerije. Betrokkene werd geïdentificeerd als [B.H.A.], geboren op [...]

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit het vingerdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene internationale bescherming verzocht in Nederland (Ter Apel op 17.05.2022 en 27.03.2023). Uit het Dublin-akkoord (o.b.v. artikel 18.1.d) blijkt dat de procedure in Nederland reeds negatief afgesloten werd. En zijn vrees dus niet aannemelijk bevonden werd.

Vasthouding

[...]

1.2. Eveneens op 8 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van zes jaar (bijlage 13sexies). Het beroep tegen deze beslissing staat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer 322 868.

1.3. Op 30 augustus 2024 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Algerije.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve moet vooreerst worden vastgesteld dat het beroep, in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Alleszins is verzoeker ook niet langer opgesloten.

2.2. De kwestie van het belang bij het beroep is van openbare orde en de Raad moet hierover desnoods ambtshalve waken.

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“Beide partijen bevestigen dat verzoeker op 30 augustus 2024 werd gerepatrieerd naar Algerije. Gevraagd om zijn belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten toe te lichten, gelet op de vaststelling dat deze beslissing werd uitgevoerd, stelt verzoeker zich in eerste instantie te gedragen naar de wijsheid. Evenwel wijst hij er ook op dat de Raad deze beslissing zal dienen “te analyseren” in de mate dat zij de grond vormt voor het opleggen van het eveneens bestreden inreisverbod. Verweerder stelt dat het belang bij het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is teloorgegaan.”

Het is niet betwist dat verzoeker intussen werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst.

De beslissing tot terugleiding naar de grens werd dus uitgevoerd en verzoeker heeft geen actueel belang meer bij het beroep voor zover het is gericht tegen dit onderdeel van de bestreden akte.

Al werd ook de bevelscomponent van de bestreden akte hiermee uitgevoerd, kan verder toch worden aanvaard dat verzoeker het belang bij het beroep gericht tegen deze component behoudt. Immers, als dit bevel is behept met een gebrek, leidt dit automatisch tot de nietigverklaring van het inreisverbod van 8 augustus 2024, waartegen verzoeker eveneens beroep heeft aangetekend. Dit inreisverbod gaat immers gepaard met dit bevel en is er onlosmakelijk mee verbonden. Verzoeker kan volledig worden gevolgd waar hij ter terechtzitting opmerkte dat *“de Raad deze beslissing zal dienen “te analyseren” in de mate dat zij de grond vormt voor het opleggen van het eveneens bestreden inreisverbod.”*

De Raad dient bijgevolg de middelen te onderzoeken die zijn gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden akte.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het VN-Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 7, 24 en 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, 52, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-beginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Eerste onderdeel,

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt met betrekking tot het bevel en met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° Vreemdelingenwet.

Wat de afwezigheid van de termijn om het grondgebied te verlaten betreft wordt verwezen naar artikel 74/14 § 3, 1°, 2°, 3° en 8° Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker niet beschikt over een visum of een geldig paspoort op het ogenblik van zijn arrestatie.

De bestreden beslissing verwijst verder naar de Correctionele veroordeling.

Het louter poneren dat de aard en de hoeveelheid van de feiten aantonen dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, is geen afdoende motivering (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091).

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).

Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 10 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit de motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is. Verwijzend naar de voorgaanden poneert verwerende partij dat verzoeker een neiging vertoont dit gedrag in de toekomst te herhalen.

De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom 1 correctionele veroordeling aanleiding kan geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).

Temeer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vader is geworden van een kind, dat verzoeker een duurzame relatie onderhoudt, dat zijn huidige partner hem nog steeds ondersteunt,

Al deze gegevens tonen aan dat verzoeker zijn leven tracht te beteren en hier, minstens gedeeltelijk, reeds in geslaagd is.

Om een bevel te nemen, wordt evenwel vereist een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving". De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Zoals hoger reeds uiteengezet beantwoord het gedrag van verzoeker daar niet aan.

De bestreden beslissing schendt het evenredigheidsbeginsel door niet specifiek en duidelijk te motiveren waarom ondertussen gedateerde feiten kunnen aantonen dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zou verder te zetten.

Verder wordt niet verwezen naar het gezinsleven van verzoeker met zijn partner alsook naar het minderjarig kind van verzoeker.

Tweede onderdeel,

1. Beoordelingscriteria artikel 8 EVRM, artikel 47/13 vreemdelingenwet

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 [...]

"Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

De Raad wijst er samen met de verzoekende partij op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, onder meer van het hoger belang van het kind, en dit bij "het nemen van" en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering.

Het lijdt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

...

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut.

.....

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie

die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

...

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38)."

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd.

2. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel

**De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.*

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see King v. the United Kingdom (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and Aronica v. Germany (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also Launder v. the United Kingdom, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and Raidl v. Austria, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006XII, and Boulif v. Switzerland, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

...

196. As to the context of extradition, in the King case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

3. Het respecteren van het hoorrecht bij het nemen van het bevel

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn partner en zij, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur.

4. Concrete toepassing

Eerste subonderdeel,

Er werd geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker

De beslissing over het gezinsleven is eenzijdig en dan nog onvolledig, beoordeeld vanuit de situatie van verzoeker.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoekers recent gezinsleven plaats-gevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Er heeft een verhoor plaatsgevonden afgenomen door een terugkeerbegeleider. Voor zover uit dit loutere 'verhoor' al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

In feite vermeldt de beslissing als motief Correctionele veroordeling.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de elementen décharge die ondertussen door het verloop van meerdere jaren in het dossier aanwezig zijn.

Zo houdt de beslissing geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker: er is geen sprake van een actuele dreiging uitgaande van verzoeker; verzoeker is weldegelijk de vader van een Europees minderjarig kind; ...

Verwerende partij neemt wel motieven op over de affectieve relatie, over het risico voor het evenwicht van het betrokken kind, maar het zijn platitudes, ononderbouwde hypothesen en stereotyperingen. Het is niet gebaseerd op de feiten in het dossier of op enig echt onderzoek.

Het is duidelijk dat er een concreet onderzoek moet zijn naar het hoger belang van het kind van verzoeker en er rekening houdend met dit hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven een inschatting dient te gebeuren van het risico dat de Unieburger minderjarige zich genoopt zou zien het grondgebied te verlaten indien de derdelands ouder niet in België verblijft. Er dient geen sprake te zijn van zekerheid dat het kind het grondgebied zal verlaten.

Het behoeft dan ook geen betoog dat de fysieke nabijheid van ouders voor minderjarige kinderen onvervangbaar is en onbetwistbaar een meerwaarde betekent in de fysieke en psychische ontwikkeling.

Het hoger belang van het kind en het recht op familieleven moet immers mee beoordeeld worden, m.n. de leeftijd van het kind, of er een affectieve relatie is met beide ouders, diens fysieke en emotionele ontwikkeling, en de evenwichtige ontplooiing van dat kind.

Zodra er een affectieve relatie is met beide ouders heeft de weigering van verblijf aan één ouder een impact op de ontwikkeling en ontplooiing van het kind die niet conform diens hoger belang als kind is. Dit spoort allemaal heel mooi met de rechtspraak van het EHRM omtrent de veronderstelde afhankelijkheidsband tussen een ouder en kind.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest Sen gaf het Hof aan welke criteria meespelen:

"Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.)"

Vaderschap houdt natuurlijk veel meer in dan een regelmatige financiële transactie of een sporadisch bezoek in het land waar verzoeker zich zou bevinden.

De benadering van verwerende partij is niet onderbouwd, niet verfijnd en incorrect. Niets laat toe te stellen dat indien een kind een affectieve band met beide ouders heeft het kind niet uit evenwicht gebracht zou worden door de verwijdering van een van die twee ouders.

In tegendeel, verwijdering van een ouder waarmee er een reële affectieve band bestaat, wat verweerder niet betwist, heeft een schadelijke impact op een kind en verstoort diens evenwichtige ontwikkeling.

Verwerende partij is ernstig in gebreke gebleven hierover een gedegen motivering te ontwikkelen.

De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8§2 EVRM. Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot het verwijzen naar het arrest van Uw Raad dat al twee maanden oud is, zonder recente elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.

Tweede subonderdeel,

Wat betreft de toepassing van artikel 3, 8 en 12 EVRM, artikel 41 Handvest, artikel 47/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Er is geen echt hoorrecht gerespecteerd. De enkele gestelde vragen zijn louter formeel. Bovendien is het onduidelijk of verzoeker gehoord werd in de aanwezigheid van een tolk Mongools.

Het begrip van artikel 8 EVRM is overigens ruimer dan het loutere familie- en gezinsleven. Het betreft ook het privéleven (zie UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018 in de zaak RvV 215 090 inzake Okoidigun t. Belgische Staat, gevoegd in bijlage).

Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft een ernstig schuldbesef.

Te buiten gelaten de schending van het hoorrecht is verzoeker van mening dat ook artikel 8 EVRM op zich is geschonden.

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er geen rekening gehouden met het bovenstaande. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en rechtsleer aangaande artikel 8 EVRM. Nergens gaat verweerder over tot de fair balance toets. De beslissing is dus niet op een zorgvuldige wijze voorbereid noch gestoeld op een correcte feitenvinding.

Het respecteren van een ernstig hoorrecht zou tot een andere beslissing hebben geleid.

Derde onderdeel

Wat betreft de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten; schending van artikel 74/14 §3, 4° vreemdelingenwet

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval.

De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing.

De motieven falen ook op zich.

Er is geen enkel risico op onderduiken; verzoeker heeft altijd openlijk gewoond op vermeld adres en tracht zijn verblijf te regulariseren.

Vierde onderdeel

Wat betreft het risico op onderduiken,

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken is.

Verzoeker heeft, zoals hoger reeds uiteengezet werd, een duurzame relatie met zijn partner.

Nergens is er een reden om aan te nemen dat hij zou onderduiken. Verzoeker heeft er alle belang bij om te zorgen voor zijn aanwezigheid op het adres van zijn partner. Dit in het kader van hun intentie om hun duurzame levensgemeenschap verder te zetten.

Tot slot wijst verzoeker naar de definitie in artikel 1,11° Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op 'objectieve en ernstige elementen' dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd dan hadden zij verzoeker reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid en hadden zij kunnen en moeten weten dat verzoeker op een vast adres wenste te wonen, samen met zijn partner en dat hij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net zijn verblijf tracht te regulariseren."

3.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het

begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite weergeeft op basis waarvan dit is gegeven.

Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en van een geldig visum of geldige verblijfstitel en dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. De concrete redenen waarom verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, worden ook toegelicht. Zo stelt verweerder vast dat verzoeker op 5 oktober 2023 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 9 maanden met uitstel voor 5 jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Hij geeft aan dat verzoeker op 3 augustus 2023 op heterdaad werd betrapt bij het verkopen van cannabis en cocaïne aan twee afzonderlijke afnemers. Verweerder noemt deze feiten zeer ernstig en stelt dat ze een zware inbreuk uitmaken op de openbare veiligheid. Hij is van oordeel dat deze feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid in hoofde van verzoeker. Hij wijst er op dat dergelijke activiteiten van aard zijn om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden, wat een ernstig gevaar betekent niet alleen voor de openbare gezondheid, maar in het bijzonder voor de openbare veiligheid. De handelwijze van verzoeker getuigt, volgens verweerder, eveneens van een misprijzen voor andermans fysieke integriteit. Hij concludeert daarom dat uit het persoonlijk handelen van verzoeker een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet valt uit te sluiten dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Daarnaast heeft verweerder in het bestreden bevel concreet gemotiveerd inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst er vooreerst op dat verzoeker op 5 februari 2024 werd gehoord door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker verklaarde een partner te hebben van Bulgaarse nationaliteit en samen met haar een zoon te hebben in België. Hij vervolgde evenwel dat zijn zoon en partner een maand daarvoor waren teruggekeerd naar Bulgarije en dat hij zich na zijn detentie ook wenst te begeven naar Bulgarije. Hij stelde verder geen andere familie in België te hebben. In deze omstandigheden is er volgens verweerder geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij wees er op dat verzoeker vanuit Algerije kan trachten om een verblijf te verkrijgen in Bulgarije, bijvoorbeeld door gezinshereniging aan te vragen, waarna hij steeds kan terugkeren naar dit land. In zoverre verzoeker, gevraagd naar eventuele medische problemen die hem zouden belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst, enkele littekens liet zien, stelde verweerder vervolgens vast dat verzoeker geen medische attesten bijbrengt en dat een loutere bewering een verwijdering niet kan verhinderen. Verweerder benadrukte nog dat verzoekers procedure voor internationale bescherming in Nederland negatief werd afgesloten en er geen elementen in het dossier zitten waaruit zou blijken dat hij bij een terugkeer naar Algerije een reëel risico zou lopen te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ten slotte wordt in de motivering van het bevel aangegeven dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken en de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde. Het risico op onderduiken leidt verweerder af uit de vaststellingen dat verzoeker na zijn binnenkomst geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat hij valse of misleidende informatie heeft gebruikt, waarbij verweerder verwijst naar het gegeven dat verzoeker bekend staat onder verschillende aliassen, dat hij niet heeft meegewerkt met de overheden door zich niet binnen de voorziene termijn aan te melden bij de gemeente en dat hij reeds een negatieve beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming in Nederland heeft verkregen. Wat betreft de bedreiging voor de openbare orde, herhaalt verweerder zijn eerdere motivering hierover.

De voorziene motieven stellen verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is gegrond. Het doel van de formele motiveringsplicht is aldus bereikt. Verzoeker maakt ook niet concreet aannemelijk dat de voorziene (formele) motivering op enig punt zou tekortschieten.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelings-bevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie onderzocht in het licht van de toepassing in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van de bepalingen van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Het bestreden bevel steunt op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat er grond was om hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit dragend motief van het bestreden bevel wordt niet onderuit gehaald.

De in dit bevel vervatte beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen steunt verder op artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet in volgende zin gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, bevat thans een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Er wordt verduidelijkt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en het moet worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van een of meerdere van de bepaalde objectieve criteria. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken

te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl. St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Verzoeker houdt onterecht voor dat het in de bestreden beslissing vastgestelde risico op onderduiken op geen enkele wijze wordt onderbouwd op basis van een van de wettelijke objectieve criteria. In de bestreden beslissing stelt verweerder immers een risico op onderduiken vast aan de hand van meerdere objectieve criteria zoals deze zijn opgenomen in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

[...]

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;”

Verweerder stelt vast dat niet blijkt dat verzoeker ooit heeft getracht om zijn (illegale) verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren terwijl hij verklaart reeds sedert juni 2023 in België te verblijven. Hij geeft verder aan enerzijds dat verzoeker staat gekend onder verschillende aliansen en anderzijds dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de wettelijke bepaalde termijn en dat hij geen bewijs aanlevert dat hij op hotel zou logeren. Ten slotte wijst hij erop dat de procedure van verzoeker in Nederland om internationale bescherming te verkrijgen negatief werd afgesloten. Verzoeker houdt bijgevolg onterecht voor dat verweerder geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de vraag of er in zijn geval concrete redenen zijn om een risico op onderduiken vast te stellen.

Verzoeker gaat niet in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande het vastgesteld risico op onderduiken, maar beweert op blote wijze dat hij altijd openlijk op zijn adres heeft gewoond en dat hij probeerde om zijn verblijf te regulariseren om bij zijn Bulgaarse partner en zoon te kunnen verblijven en dat hij dus zeker niet probeerde onder te duiken. Deze blote beweringen, die geenszins worden ondersteund door een begin van bewijs, doen geen afbreuk aan de door verweerder gedane vaststellingen in de bestreden beslissing. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen wordt aldus niet op “*automatische wijze*” toegepast en steunt voldoende op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat er een vastgesteld risico op onderduiken bestaat.

Verzoekers verdere kritiek is gericht tegen de toepassing in het bestreden bevel van artikel 7, eerste lid, 3° en van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Nu het bestreden bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, zoals uit voorgaande blijkt, reeds voldoende grondslag vindt in de toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat hij een voldoende belang heeft bij zijn kritiek.

3.5. Ook al voorziet artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel in de verplichting tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (“*moet*”), geldt dit enkel voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. Deze bepalingen worden ook weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een verder onderzoek dringt zich dus op in het licht van dit wetsartikel en de door verzoeker aangevoerde hogere rechtsnormen.

3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugnijverrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het

gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het EU-Handvest, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Uit de motivering van het bestreden bevel blijkt dat, in weerwil van verzoekers beweringen, wel degelijk een onderzoek in het licht van de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft plaatsgevonden. Zo kan hierin worden gelezen:

“Op 05.02.2024 werd betrokkene gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij werd geïnformeerd omtrent zijn administratieve situatie. Betrokkene was gedurende het gesprek verbaal agressief naar de terugkeerbegeleider toe, wat een gesprek bemoeilijkte. Betrokkene verklaarde in 2018 Algerije te hebben verlaten. Hij reisde doorheen Italië, Duitsland en Nederland om uiteindelijk in juni 2023 aan te komen in België. Tijdens zijn vorige detentie verklaarde hij aan de terugkeerbegeleider dan weer Algerije te hebben verlaten en via VK en NL te zijn toegekomen in België. Wat een tegengestelde verklaring is.

[...]

Hij verklaarde een partner te hebben van de Bulgaarse nationaliteit ([S.P.]) en een zoon ([H.A.]) in België te hebben. Nadien vertelt hij dat zijn zoon en partner een maand geleden terugkeerden na Bulgarije. Na zijn detentie wil hij daarom terugkeren naar Bulgarije. Hij geeft aan geen familie in België te hebben. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden waargenomen.

Wanneer betrokkene gevraagd werd naar eventuele medische problemen die hem zouden belemmeren om te reizen en/of terug te keren naar zijn land van herkomst laat hij littekens zien. Betrokkene wordt tijdens dit onderwerp opnieuw verbaal agressief. Betrokkene brengt geen medische attesten bij om zijn medische verklaringen te bewijzen. Een loutere bewering een verwijdering niet verhinderen.

[...]

Hij wil terugkeren naar Bulgarije om herhenigd te kunnen worden met zijn partner en kind. Betrokkene kan steeds vanuit Algerije trachten zijn verblijf in Bulgarije in regel te stellen door bijvoorbeeld gezinshereniging aan te vragen. Indien hij gemachtigd wordt tot een verblijf in Bulgarije, kan betrokkene steeds terugkeren naar Bulgarije.”

Verzoeker gaat niet concreet in op de motieven aangaande zijn gezondheidstoestand. Hij gaat wel in op zijn voorgehouden gezinsleven met zijn Bulgaarse partner en zoon en betoogt dat hiermee te weinig rekening is gehouden en dit niet grondig is onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

De Raad wenst allereerst op te merken dat verzoeker in het kader van de uitoefening van het hoorrecht op 5 februari 2024 weliswaar verklaarde een gezinsleven te hebben met een Bulgaarse vrouw en met haar een gemeenschappelijk kind te hebben, geboren in augustus 2023, maar noch in het administratief dossier noch in het kader van huidig beroep ook maar het minste bewijs voorligt van deze gezinsrelatie of van zijn vaderschap van een kind met de Bulgaarse nationaliteit. Hierover rijzen eens te meer vragen nu verzoeker tijdens een horen op 11 juni 2023 ook aangaf vrouw en kind te hebben in Brussel, maar als naam van zijn vrouw een totaal andere naam opgaf dan deze van zijn thans voorgehouden partner, met ook een andere geboortedatum, en volgens zijn latere verklaringen op 5 februari 2024 hij pas in augustus 2023 vader zou zijn geworden. Dit alles doet ernstig twijfelen aan het werkelijke bestaan van de voorgehouden gezinsbanden, waarvan dus geen enkel begin van bewijs voorligt.

Voor zover alsnog zou moeten worden aangenomen dat verzoeker een Bulgaarse partner en kind heeft, merkt de Raad verder alleszins ook op dat in het bestreden bevel wordt vastgesteld dat volgens verzoekers eigen verklaringen deze gezinsleden sinds begin januari 2024 (opnieuw) in Bulgarije verblijven. In zoverre verzoeker aangaf dat hij zijn gezinsleden in Bulgarije wenst te vervoegen, heeft verweerder nog geduid dat hij vanuit Algerije de nodige stappen kan zetten om zijn verblijf in Bulgarije in regel te stellen, bijvoorbeeld door de gezinshereniging te vragen. Indien Bulgarije hem tot een verblijf zou machtigen, zo vervolgt verweerder, kan hij steeds terugkeren naar dat land. In de bestreden beslissing wordt aldus, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk rekening gehouden met zijn voorgehouden gezinsleven met zijn partner en hun kind en zijn verwijdering van het grondgebied werd getoetst aan artikel 8 van het EVRM.

Nog in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt inzake de concrete beoordeling van het gezinsleven op zich niet verwezen naar zijn correctionele veroordeling. Dit betoog mist feitelijke grondslag.

Verzoeker is vervolgens van mening dat een belangenafweging ontbreekt, alsook dat geen rekening is gehouden met het hoger belang van zijn kind. Hij betoogt op zeer algemene wijze dat *“de fysieke nabijheid van ouders voor minderjarige kinderen onvervangbaar is en onbetwistbaar een meerwaarde betekent in de fysieke en psychische ontwikkeling”*. Hij gaat er met deze kritiek echter aan voorbij dat hij zelf heeft verklaard dat zijn voorgehouden partner en minderjarig kind op het moment van het geven van het bestreden bevel al meerdere maanden niet meer aanwezig waren op het Belgische grondgebied en dat hij ook geenszins in zijn verzoekschrift of voor het geven van het bestreden bevel concreet aannemelijk heeft gemaakt dat hij nog steeds contact heeft met zijn voorgehouden partner en hun gemeenschappelijk kind. Nu verzoekers voorgehouden gezinsleden niet langer in België verblijven, kan verweerder niet worden verweten geen verdere belangenafweging te hebben doorgevoerd inzake enig gezinsleven in dit land en het algemene belang. Evenmin kan in deze situatie worden verwacht van het bestuur dat het een verdere inschatting zou maken van het risico dat de minderjarige Unieburger het grondgebied zou moeten verlaten indien zijn vader niet in België kan verblijven. Het komt verder niet aan België toe om in de plaats van de Bulgaarse overheden te bepalen wie zij toelaten tot een verblijf op hun grondgebied. Zoals verweerder aangaf, komt het verzoeker toe om op verblijfsrechtelijk vlak de nodige stappen te zetten bij de Bulgaarse overheden indien hij samen met zijn voorgehouden gezinsleden op hun grondgebied wenst te verblijven. Hij kan er zich tegenover de Bulgaarse overheden op beroepen dat hem, volgens hem, een verblijfsrecht moet worden toegekend omdat anders zijn kind zou worden gedwongen het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Verzoeker betwist geenszins dat hij vanuit Algerije een verblijf met zijn gezin in Bulgarije zou kunnen bewerkstelligen. Er wordt ook niet aangetoond dat verzoeker nog enig ander gezinsleven onderhoudt met iemand die in België verblijft. Hij duidt op geen enkele wijze met welke andere elementen inzake zijn gezins- of familielevens verweerder nog rekening had moeten houden.

Verzoeker toont verder niet concreet aan dat hij voor het overige duurzame sociale en/of economische banden heeft opgebouwd in België die als privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gekwalificeerd. Een beschermenswaardig privéleven wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Er blijkt dus niet dat een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Inzake de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het EHRM benadrukt de Raad nog twee belangrijke verschilpunten. Enerzijds betrof deze zaak de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling. Dit is niet de situatie van verzoeker, die nooit tot enig verblijf werd gemachtigd of toegelaten in België en dus ook geen enkele verwachting kon hebben dat hij hier enig privé- of gezinsleven kon uitbouwen. In een dergelijke situatie kan sowieso slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending van het recht op gezins- of privéleven worden aangenomen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Dergelijke uitzonderlijke omstandigheden liggen niet voor. Anderzijds had de betrokken vreemdeling in de door verzoeker aangehaalde zaak gezins- of familieleden die op het grondgebied van de uitwijzende staat verbleven, wat in verzoekers situatie niet (langer) blijkt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.8. Artikel 7 van het EU-Handvest bevat rechten die overeenstemmen met de rechten die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en hieraan moet dezelfde inhoud en reikwijdte worden toegekend (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Voorgaande bespreking volstaat dus om te besluiten dat evenmin een schending van artikel 7 van het EU-Handvest kan worden aangenomen.

3.9. Voorgaande vaststellingen volstaan eveneens om vast te stellen dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag of van artikel 24 van het EU-Handvest aantoonst. In dit verband worden ook geen verdere argumenten ontwikkeld dan deze die werden aangevoerd in het kader van artikel 8 van het EVRM.

3.10. Verzoekers betoog dat niet blijkt dat de verenigbaarheid van het bestreden bevel met artikel 3 van het EVRM werd nagegaan, mist verder duidelijk feitelijke grondslag. Een eenvoudige lezing van dit bevel leert immers dat verweerder wel degelijk is nagegaan of er aanwijzingen zijn dat een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst hem dreigt bloot te stellen aan behandelingen in strijd met dit verdragsartikel, maar oordeelde dat dit niet het geval is. Verzoeker neemt zelfs niet de moeite om in te gaan op deze motivering. Hij brengt geen concrete kritiek naar voor die toelaat vast te stellen dat het bestreden bevel is gegeven met miskenning van artikel 3 van het EVRM.

3.11. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

3.12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat verzoeker noch een schending van een hogere rechtsnorm noch een schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet aantoonst. Evenmin toont hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel. Op basis van zijn uiteenzetting blijkt niet dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat zijn beoordeling op enig punt kennelijk onredelijk is.

3.13. Verzoeker kan zich verder niet dienstig beroepen op een miskenning van artikel 41 van het EU-Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Het recht om te worden gehoord maakt wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verzoeker betwist dat hij enige “echte” mogelijkheid heeft gehad om zijn persoonlijke omstandigheden uiteen te zetten. Hij is van mening dat de gestelde vragen louter formeel waren en dat het niet duidelijk is of hij werd gehoord “in de aanwezigheid van een tolk Mongools”. Verzoeker laat echter volledig na om uiteen te zetten waarom hij een tolk Mongools nodig zou hebben gehad, nu uit het administratief dossier blijkt dat hij heeft aangegeven zowel het Frans als het Engels machtig te zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 januari 2024 een vragenlijst inzake de uitoefening van het hoorrecht werd overhandigd in de gevangenis van Antwerpen, waar hij op dat ogenblik verbleef. Het ontvangstbewijs bevindt zich in het administratief dossier (stuk 78). Verder zit in het administratief dossier ook

de (deels) ingevulde vragenlijst (stuk 83) en tevens een nota van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 86) waaruit blijkt dat verzoeker op 5 februari 2024 in het Frans werd gehoord en begeleid bij het invullen van de vragenlijst. In de nota van 6 februari 2024 wordt duidelijk gesteld dat verzoeker weinig medewerking verleende en zich meerdere malen verbaal agressief heeft gedragen tegenover de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor niet alle vragen zijn beantwoord. Verzoeker is aldus wel degelijk gehoord, maar door zijn eigen gedrag zijn niet alle vragen beantwoord. De kritiek dat de gestelde vragen louter formeel waren blijkt ook geenszins uit de stukken in het administratief dossier en verzoeker laat ook na om concreet te duiden welke vragen formeel zijn en waarom dan wel. Het loutere gegeven dat verzoeker niet akkoord was met het feit dat hij gehoord zou worden om eventueel een bevel om het grondgebied te verlaten en/of een inreisverbod te ontvangen, betekent nog niet dat hij niet daadwerkelijk is gehoord of dat hij minstens de mogelijkheid heeft gekregen om alle nuttige informatie aan het bestuur over te maken.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat hij nog bij-komende elementen had kunnen aanbrengen die alsnog tot een andere uitkomst van het beslissings-proces hadden kunnen leiden. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift geen gewag van concrete elementen waarmee verweerder nog rekening had kunnen houden en die ertoe hadden kunnen leiden dat het bestreden bevel niet of anders werd gegeven. Zo stelt hij dat er onvoldoende rekening is gehouden met zijn gezins- en privéleven, maar hij laat volledig na om te duiden met welke exacte elementen er ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

3.14. In de mate dat verzoeker de schending van het vertrouwensbeginsel aanhaalt, dient erop te worden gewezen dat dit beginsel inhoudt dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). Verzoeker toont dit op geen enkele wijze aan. Zijn kritiek dat het vertrouwensbeginsel is miskend doordat in het kader van de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM enkel wordt verwezen naar een arrest van de Raad *“dat al twee maanden oud is”* mist ook elke feitelijke grondslag.

3.15. In de hoofding van zijn middel voert verzoeker nog de schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet. In de loop van de uiteenzetting van zijn middel wijst hij ook op een schending van artikel 12 van het EVRM. Verzoeker laat echter na om concreet uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen in casu worden geschonden. Het komt niet toe aan de Raad om te raden op welke wijze de bestreden beslissing bepaalde bepalingen zou schenden. Deze onderdelen van het middel zijn om die reden onontvankelijk. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet werd trouwens reeds opgeheven bij wet van 21 november 2017.

3.16. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd ten slotte omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

3.17. Het enige middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS